Conseil d'Etat - Raad van State
LEGISLATION - WETGEVING
9 FEV. 1955
- 1 - 1
Transmis à M. Bureau
Overgemaakt aan de H. Coordination

ML.

L. 4601/2.

ROYAUME DE BELGIQUE.

KONINKRIJK BELGIE.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre de l'Intérieur, le 20 janvier 1955, d'une demande d'avis d'extrême urgence, sur un projet d'arrêté royal "portant exécution de la loi du 5 juillet 1954 relative à la pension des bourgmestres et échevins et à celle de leurs ayants droit", a donné le 21 janvier 1955 l'avis suivant :

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 20e Januari 1955 door de Minister van Binnenlandse Zaken verzocht hem, met de uiterste spoed, van advies te dienen over een ontwerp van koninklijk besluit "tot uitvoering van de wet van 5 Juli 1954 betreffende het pensioen van de burgemeesters en schepenen en dat van hun rechtverkrijgenden", heeft de 21e Januari 1955 het volgend advies gegeven :

Dans le délai extrêmement bref qui lui est laissé, le Conseil d'Etat doit se borner aux observations formulées ci-après.

L'article 3 du projet prévoit que toute délibération d'un conseil communal portant octroi d'une pension est soumise à l'approbation de la députation permanente du conseil provincial.

Cette exigence n'est pas prévue par la loi du 5 juillet 1954, dont le projet assure l'exécution et va, partant, à l'encontre de l'article 75, alinéa 4, de la loi communale.

Aux termes de l'article 4, les bourgmestres et les échevins ayant interrompu leurs fonctions pour des motifs légitimes dus à la guerre, sont réputés être restés en fonctions.

Selon l'article 5, les pensions, tant de retraite que de survie, sont établies d'après la durée réelle des services admissibles.

On n'aperçoit pas clairement la portée de ces deux dispositions qui, manifestement, sont destinées à se compléter l'une l'autre.

Si leur objet est d'obliger les communes à prendre en considération, pour l'octroi et la liquidation de la pension, la période pendant laquelle les fonctions n'ont pas été exercées, sans avoir égard à ce que, durant cette période, il y ait eu ou non, dans le chef du titulaire de la fonction, ouverture à la perception d'un traitement, ces dispositions étendent la portée de la loi et excèdent les pouvoirs du Roi.

./.

Il ressort, en effet, aussi bien des travaux préparatoires de la loi, et notamment du rapport de la Commission de l'Intérieur au Sénat (Sénat, session extraordinaire 1954, doc. n° 31, pages 3 et 4), que de ses articles 2, 3 et 7, que les années de fonctions pour lesquelles un traitement était dû sont seules prises en considération pour l'octroi et la liquidation de la pension.

Si, en revanche, ces dispositions ne visent à faire prendre en considération la durée de l'interruption de fonctions que dans la mesure où l'intéressé peut se prévaloir de l'allocation d'un traitement, elles répètent inutilement la loi et sont, de surcroît, équivoques.

Le premier alinéa de l'article 6 est inutile parce que, à aucun moment, la loi n'établit de distinction entre les orphelins de différents lits.

L'alinéa 2 est également inutile, car l'article 11 détermine clairement comment se calcule la pension en cas de coexistence d'une veuve et d'enfants issus d'un mariage antérieur de son mari.

Quant au troisième alinéa, il prescrit une répartition proportionnelle de la pension par groupes d'ayants droit considérés isolément, qui ne se concilie ni avec l'article 11, ni avec l'article 14 de la loi.

L'article 11 dispose expressément que la pension de veuve est augmentée du chef d'enfants légitimes ou légitimés de moins de dix-huit ans, sans distinction de lits, et l'article 14 prévoit la liquidation de la pension aux orphelins d'après le nombre de ceux-ci. Aucun de ces deux articles ne comporte ni expressément, ni tacitement une répartition de la pension par groupe d'ayants droit.

./.

L'article 10 reproduit en d'autres termes l'article 5 de la loi. Il en précise, en outre, la portée.

Cette disposition serait mieux à sa place dans une circulaire relative à l'exécution de la loi du 5 juillet 1954.

Les autres articles du projet trouvent leur fondement légal dans l'article 17 de la loi du 5 juillet 1954.

Les articles 1er, 2 et 8, alinéa 1er, gagneraient toutefois à être respectivement rédigés comme suit :

" Article 1er.

Les demandes de pension fondées sur la loi du 5 juillet 1954 sont adressées à l'administration communale de la commune où les fonctions, qui donnent ouverture à la pension, ont été exercées en dernier lieu .

Article 2.

L'administration communale procède à l'instruction de la demande de pension.

Le dossier qu'elle constitue doit comprendre les copies des arrêtés de nomination des bourgmestres et les procès-verbaux des délibérations constatant l'élection des échevins, ainsi que les actes de l'état civil régissant le statut personnel de l'intéressé et de ses ayants droit .

Article 8.

La pension de retraite prend normalement cours à dater du 1er du mois qui suit celui pendant lequel l'intéressé atteint l'âge de soixante-cinq ans, la pension de survie à partir du 1er du mois qui suit celui de l'événement donnant lieu à ouverture du droit....".

Binnen het buitengewoon korte tijdsbestek dat hem was toegedeeld, heeft de Raad van State zich tot het maken van de onderstaande opmerkingen moeten beperken.

Artikel 3 van het ontwerp bepaalt dat iedere beslissing van de gemeenteraad aan de bestendige deputatie van de provinciale raad ter goedkeuring moet worden voorgelegd.

Deze eis wordt niet gesteld in de wet van 5 Juli 1954, tot uitvoering waarvan het ontwerp strekt, en is dus strijdig met artikel 75, vierde lid, van de gemeentewet.

Volgens artikel 4 worden de burgemeesters en schepenen die hun ambt om gewettigde, aan de oorlog toe te schrijven redenen hebben onderbroken, geacht in dienst te zijn gebleven.

Overeenkomstig artikel 5 worden zowel de rust- als de overlevingspensioenen vastgesteld volgens de werkelijke duur van de pensioengerechtigde diensttijd.

De draagwijdte van deze twee bepalingen, die klaarblijkelijk elkaar moeten aanvullen, is niet zeer duidelijk.

Indien de bedoeling is de gemeenten te verplichten voor de toekenning en de uitkering van het pensioen rekening te houden met de periode tijdens welke het ambt niet is uitgeoefend, zonder er op acht te geven of voor de titularis van het ambt tijdens deze periode al dan niet aanleiding bestond tot het trekken

.../...

van zijn wedde, wordt daardoor de draagwijdte van de wet verruimd en worden 's Konings bevoegdheden te buiten gegaan.

Zowel uit de parlementaire voorbereiding van de wet en met name uit het verslag van de Senaatscommissie van Binnenlandse Zaken (Senaat, buitengewone zitting 1954, doc. nr 31, blz. 3 en 4),als uit de artikelen 2, 3 en 7 blijkt dat alleen de ambtsjaren waarvoor wedde verschuldigd was, in aanmerking komen voor de toekenning en de uitbetaling van het pensioen.

Zo die bepalingen daarentegen met de duur van de onderbreking van het ambt enkel rekening willen houden inzover de belanghebbende zich op de toekenning van een wedde kan beroepen, dan zijn zij een nutteloze herhaling van de wet en zijn zij,wat meer is, dubbelzinnig.

Het eerste lid van artikel 6 is overbodig, aangezien de wet nergens een onderscheid maakt tussen wezen uit verschillende huwelijken.

.../...

Het tweede lid is eveneens overbodig, aangezien artikel 11 duidelijk bepaalt hoe het pensioen berekend wordt wanneer samen met een weduwe kinderen uit een vroeger huwelijk van haar man in aanmerking komen.

Het derde lid schrijft voor, dat het pensioen evenredig omgeslagen wordt per afzonderlijk te beschouwen groepen van rechtverkrijgenden, welke omslag zowel met artikel 11 als met artikel 14 van de wet in strijd i

Artikel 11 bepaalt uitdrukkelijk dat het weduwenpensioen wordt verhoogd uit hoofde van wettige of gewettigde kinderen beneden achttien jaar, ongeacht van welk bed, en artikel 14 bepaalt dat het pensioen van wezen berekend wordt naar gelang van het aantal wezen. In geen enkele bepaling wordt noch uitdrukkelijk noch impliciet gewag gemaakt van een omslag van het pensioen per groep van rechtverkrijgenden.

In artikel 10 wordt artikel 5 van de wet in andere bewoordingen overgenomen. Bovendien wordt de strekking van dit artikel er nader omschreven.

Deze bepaling zou eerder in een omzendbrief betreffende de uitvoering van de wet van 5 Juli 1954 thuishoren.

De overige artikelen van het ontwerp vinden hun rechtsgrond in artikel 17 van de wet van 5 Juli 1954.

.../...

De artikelen 1, 2 en 8, eerste lid, zouden evenwel beter onderscheidenlijk als volgt worden gelezen :

"Artikel 1.-

De pensioenaanvragen op grond van de wet van 5 Juli 1954 worden ingediend bij het bestuur van de gemeente waar het ambt dat recht geeft op pensioen, laatst werd uitgeoefend.

Artikel 2.-

Het gemeentebestuur onderzoekt de pensioenaanvraag.

Het door dit bestuur aan te leggen dossier moet bevatten de afschriften van de benoemingsbesluiten van de burgemeesters, de processen-verbaal van de beraadslagingen waaruit de verkiezing van de schepenen blijkt, alsmede de akten van de burgerlijke stand betreffende de burgerlijke staat van de belanghebbende en van zijn rechtverkrijgenden.

Artikel 8.-

Het rustpensioen gaat normaal in de eerste van de maand volgend op die waarin de belanghebbende vijfenzestig jaar wordt, het overlevingspensioen de eerste van de maand volgend op die waarin de gebeurtenis, welke het recht doet ontstaan, zich voordoet...".

La chambre était composée de

Messieurs :	F.LEPAGE,	conseiller d'Etat,	président
de Heren :		raadsheer van State,	voorzitter
	J.COYETTE,	conseillers d'Etat,	
	G.VAN BUNNEN,	raadsheren van State,	
	G.PIQUET,	greffier adjoint,	greffier
		adjunct-griffier,	griffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. LEPAGE.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. LEPAGE.

LE GREFFIER - DE GRIFFIER,

(s) G.PIQUET.

LE PRESIDENT - DE VOORZITTER,

(s) F.LEPAGE.